

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ἰουνίου δεκάτη τετάρτη,
ἀλλαγὴ ἑστῶν Συνόρων τὸν Χάρτη.

Τέσσερα κι' ἐνενήντα καὶ πεντακός' ἀκόμα,
οἱ Γκέγκηδες θερίζουν τῶν Θεσσαλῶν τὸ χῶμα.

Φαδουλῆς μὲ ρητορείαν πρὸς τὴν μάμμην Βικτωρίαν.

Φ.—Ἀνασσα καὶ Παντάνασσα, γρηῃ πρωτομαστόρισα
καὶ γερὰν Αὐτοκρατόρισα,
ἦλθα κι' ἐγὼ τὴν δόξαν σου πρηνὴς νὰ προσκυνήσω
καὶ νὰ σὲ προσφωνήσω.

Δέξου κι' ἐμὲ τὸν ταπεινὸν
πολέμαρχον τῶν Ἀθηνῶν,
γλυκεῖα δέ, μειλίχιος, ὥραία κι' εὐμειδὴς
ἐπίνευσ' ἐκ τοῦ Θρόνου σου κι' ἕνα μικρὸν νὰ ὀῆς,
λάβε κι' αὐτὸν τὸν στέφανον, στολὴ τῆς οἰκουμένης,
ὡς θαυμασμοῦ τεκμήριον τῆς γῆς τῆς φημισμένης.

Ἐμπρὸς ἑστὸν Θρόνον τὸν χρυσὸν
λαοὺς καθυποτάσσεις,
Ἡπείρων δὲ καὶ θαλασσῶν
περιφανῶς ἀνάσσεις.

Μὲ τὰ βατσίλα, γηραιά,
τὸν κόσμον συγκλονίζεις,
τὰ στέλλεις καὶ ἑστὸν Παιρικῶν
γὰ νὰ μᾶς δαιμονίζης.

Καὶ νὰ τὰ βλέπουμε κι' ἐμεῖς, ποῦ χάσκομ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ νὰ τσιλιπορδίζουμε :
«τέτοιαις ἀρμάδες νάχαμε, δὲν θὰ περνοῦσε ἡμέρα
χωρὶς νὰ βομβαρδίζουμε».

Χαῖρε, μεγάλη Δέσποινα δικρότων καὶ τρικρότων,
ποῦ μοιάζεις τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα τῶν Ἰρλανδῶν καὶ Σκώτων,
ὅπου μὲ γάμπαις τριγυροῦν ἰσόγυμναις ἑστὴν Κρήτη,
καὶ ξελιγόγονται γι' αὐταῖς Χανοῦμισσαις κυράδες
καὶ γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους τῶν δὲν δίνουν δηρὸν παράδες.

Τῆς ράτσας τῆς Βασιλικῆς
τὸ μεγαλεῖον σώζεις,
οὐ μὴν κι' Ἀσίας κι' Ἀφρικῆς
περιφανῶς δεσποζεις.

Κυρία τῶν Ὠκεανῶν
βρίθεις στρογγύλων στερλινῶν,
ποῦ χάσκει δι' αὐτὰς πονῶν
κάθε πολέμαρχος πεινῶν
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

Εὐπνᾶς τὰ ξημερώματτα,
κοιμᾶς ἐν ἡσυχίᾳ,
κι' ἔχεις ἀνθρώπων στρώματα
κι' ἀδάμαντορυχεῖα,
κι' ἀδάμαντες πολῦτιμοι τὸ Στέμμα σου στολίζουν
κι' ἀστράφτουν καὶ γηαλίζουν,
κι' ἐξ ὅλων τιμιώτερος φωτοβολεῖ ἑστὸν Θρόνον
ὁ σάπφειρος τῆς ἀρετῆς τῶν σεβαστῶν σου χρόνων.

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, ποῦ γέμισες τοὺς Θρόνους
μὲ δις καὶ τρίς ἐγγόνους.
Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα,
μὰ κύτταξε κι' ἐμένα....
πολλαῖς φορὰς ὠμίλησά
ἑστοὺς Ἕλληνας γιὰ σένα.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, καὶ τόπος μὴ φορὰ
μὲ μπόλικο παρὰ.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, διαβάλου σκυλογόγι,
ποῦ πᾶει σὰν ρωλερί.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, τῶν Τόρων κι' Οὐίγων,
τρέ κομ' ἰλ φο πολίτευμα καὶ τῶν πολλῶν κι' ὀλίγων.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, ποῦ ξέρεις τὸ δικό σου,
κι' ἐκεῖνοι περγελῶντας με μοῦ λέγαν «τὸν κακὸ σου».

«Μὴ σαλιαρίζης ἄδικα, μὴ φαίνεσαι σκαρτάδος,
δὲν γίνεται πολίτευμα σὰν τοῦτο τῆς Ἑλλάδος,

κι' όσο κι' αν έχουν οι Τζών Μπούλ θαρακωτά βαπόρια
τί περιμένεις από μια Βασίλισσα Βιτώρια,
σαν βλέπεις ότι με σπουδή
της κούκλαις της μαζεύει,
όπου 'συνείθιζε παιδί
μ' εκείναις να χαζεύει;

«Αυτή δὲν σοβαρεύεται
κι' ὅς πάη να κουρεύεται,
αὐτὴ δὲν ἐγεννήθηκε παρὰ γιὰ κοπανέλια,
γιὰ κούκλαις καὶ μουρέλια.»

Κι' ἐγὼ μὲ λόγους πτερωτοὺς
τοιαύτ' ἀπήντων πρὸς αὐτοὺς:
«Ρωμηοὶ κολοκυθόσποροι καὶ σείς Ρωμηαῖς πανούκλαις,
καὶ τῆς Βιτώριας μοναχὰ νὰ 'πέρναμε τῆς κούκλαις,
κι' ἀπάνω νὰ τῆς βάζαμε 'στὰς ἑδρας τῶν πατέρων,
σὰς βεβαίῳ, μωρὲ παιδιὰ,
πῶς δίχως γρὺ καὶ τσιμουδιά
θὰ 'πῆγαινε καλλίτερα τοῦ κράτους τὸ συμφέρον.»

Κι' αὐτοὶ 'γελοῦσαν δι' αὐτὰ
τ' ἀνάλατά μου χωρατὰ,
καὶ μ' ἀπαντοῦσαν σοβαροὶ
πῶς σὰν καὶ τοῦτο δὲν 'μπορεῖ
πολίτευμα νὰ γίνη,
ποῦ σ' ὅλους δίκην δίνει.

Κι' ἐγὼ, σεπτὴ Βασίλισσα καὶ τῆς Ἀγγλίας Μοῦσα,
μαζί των 'συμφωνοῦσα,
γιατ' ἦταν κίνδυνος πολὺς
'στό ρεῦμα τὸ ρητορικὸ
μὴν ξυλισθῇ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ ξύλο Συνταγματικὸ.

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα λαοῦ κραταιοτάτου,
κι' εἰκὼν τοῦ μεγαλείου...
σὲ χαιρετᾷ τὸ γέννημα Συνταγματικωτάτου
κι' ἐνδόξου Βασιλείου,
ποῦ πολιτεύματα κλωτσᾷ
καὶ νόμους κατατρῶγον
κάνει τὰ μούτσουνα πατσᾷ
τῶν πολιτειολόγων.

'Εσὺ, ποῦ γένη σύμμικτα περιφρουρεῖς κι' ὀρέξεις,
βεβαίως θὰ γνωρίζης
πῶς εἶναι χώρα ποῦ τῆς γῆς, ὅπου καλεῖτ' Ἑλλάς,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας σὲ κάνει νὰ γελάς,
ὡς τύπος δὲ κι' ὑπογραμμὸς θαυμάζετ' εὐνομίας
κι' ἔχει Ταμεῖον Κεντρικὸν μὲ Κεντρικοὺς Ταμίας.

Κι' ἂν τοῦτο τὸ Ταμεῖον τῆς, τὸ τοὺς θεσμοὺς πιέζον,
σὰν Θησαυροφυλάκιον δὲν εἶναι τῶν Ἑγγλεζῶν,
κι' ἂν ἄγρυπνος δὲν τὸ φρουρῇ Θησαυροφυλάξ Λόρδος,
πλὴν μὲ φωνὰς διὰ πασῶν
τρέχουν ὡς σμήνην μελισσῶν
οἱ Λόρδοι Ποσαπέρνηδες καὶ ψάλλουν παραχόρδως.

Εἰς τοῦτο μόνον κρέμονται Συντάγματα καὶ νόμοι
καὶ καθενὸς ἡ γνώμη,
κι' ὅταν τὰ χέρια ρήτορος κινούμενα κυττᾷς,
πολεμικὸ σημεῖο,
τὸνα τοῦ χέρι στρέφεται πρὸς τοὺς ἀκροατὰς
καὶ τᾶλλο 'στό Ταμεῖο.

Τοῦτο τοῦ πολιτεύματος οὐσία καὶ σκοπός,
πρὸς τοῦτο κάποτε κι' ἐγὼ κυττάζω σκυθρωπός,
κι' ὅταν κλειδώνεται κι' ἀργῇ
μὰς πᾶνει κρύος τρόμος,
καὶ τότε πᾶ δὲν λειτουργεῖ
κανεὶς θεσμός καὶ νόμος,
καὶ πᾶν τὸ κοινὸν καλὸν κι' οἱ ρήτορες νὰ κρίνουν
καὶ βράζουν τὰ Συντάγματα καὶ τὸ ζυμὶ των πίνουν.

Καὶ τώρα, ποῦ τὸ 'ρήμαξαν Ρωμηοὶ πρωτο-Πασάδες,
καὶ στέκεται κλεισμένο,
ἀκόμ' οἱ Ποσαπέρνηδες τοῦ κἀνουν περασάδες
μὲ μάτι λιγωμένο,
καὶ κάθε Συνταγματικὸς
περνᾷ πρῶτ' καὶ βράδυ,
καὶ κατοπτρεῖ διαρκῶς
ἐκεῖνο τὸ ρημάδι.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, μεγάλο θηλυκό,
κι' ἂν οἱ Ρωμηοὶ δὲν εἶχανε Ταμεῖο Κεντρικόν,
ποῦ νὰ τοὺς κἀνῃ ρήτορας μὲ μάτια γευρωμένα,
τότε ποῦ λές, Βασίλισσα, σ' ὀρκίζομαι 'στὸ πῶς μου
πῶς καὶ χωρὶς πολίτευμα καὶ Συντάγμα κανένα
πολλοὶ θὰ τοὺς ἐζήλευαν κι' ἐκ τοῦ 'δικού σου κόσμου.

Ἡ χώρα μας ἐπιθυμεῖς
Ἑλλάς ν' ἀποκαλῆται,
καὶ νὰ λεγώμεθα κι' ἐμεῖς
ἄνθρωποι καὶ πολῖται;

Θέλεις νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ
καὶ τάξις κι' εὐνομία;
παραίτα μας χωρὶς λεφτὰ,
πᾶρε μας τὰ Ταμεῖα.

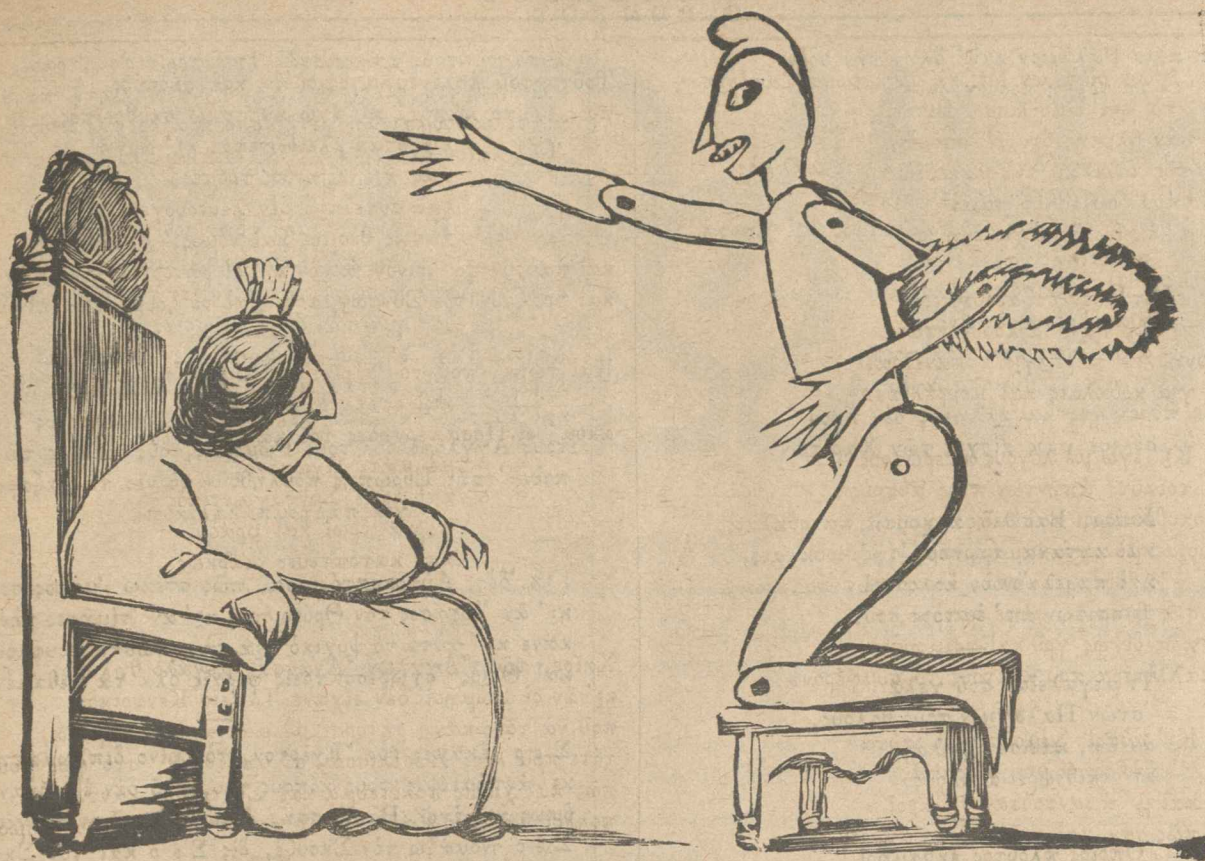
Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, κυρὰ τῶν Ἰνδιῶν
καὶ κόσμων ἀπωτάτων,
καὶ λύτρωσε τοὺς Ἑλλήνας ἐκ τῶν ἀηδιῶν
σοφῶν πολιτευμάτων.

Χαῖρε, ποῦ ψάλλουν σήμερα μικρῶν μεγάλων γλώσσαις
τὸν Θρόνον σου τὸν βράχον...
ποῦ νὰ σοῦ 'πῶ, Βασίλισσα, τῆς προκοπῆς τῆς τόσας
τῶν νέων Τουρκομάχων.

Αὐτοκρατορίσσα χρυσοῦ,
βεβαίως θάμαθες καὶ σὺ
πῶς ἐκδικούμενοι μακρὰς αἰώνων ἀδικίας
τὴν σπᾶθην ἀνεσπᾶσαμεν πρὸς αἶσχος τῆς Τουρκίας.

Ξέρεις πῶς 'δράσαμε κι' ἐμεῖς,
καὶ μὲ κοντοὺς λαθάρων
ὠρμήσαμεν ὑπὲρ τιμῆς
πρὸς στρατιάς βαρβάρων.

Καὶ μὲ τὸ ζήτ' ὁ πόλεμος
μὰς ἐπῆλας πονόλαιμος,
κι' ὡ σὺ σπαθί μας λιγερὸν
καὶ σὺ τουφέκι βροντερὸν,
καὶ μὲ πᾶμ 'στους καφενέδες μας, καὶ μὲ πᾶμ 'στὰ σπητιὰ μας
κοντολογῆς μὰς ἐπῆλας τὰ φεγγαριὰτικὰ μας.

Κι' ἡμεδαποὶ καὶ γηγενεῖς
ἐζήτουν δρᾶσιν ἑμμανεῖς,
κι' ἦτον ἡ δρᾶσις ἀδρανής,
κι' ὁ πόλεμος πρωτοφανής,
ποῦ δὲν τὸν ἐνοίσησε κανεὶς.

Κι' ἐδείξαμε πῶς φανερὰ
σὲ κάθε παληομασκαρᾷ,
σὲ Μουσουλμάνους καὶ λοιποὺς
ποῖους τὸ Συντάγμα καρποὺς
μὲς 'στὴν Ἑλλάδα βγάζει
καὶ πόσον μὰς δοξάζει.

Κι' ὅποιος νομίζεται σοφός
βλέπει τὰ πράγματα σαφῶς
καὶ λέγει τώρα κεκυφώς:
ατρίς χαῖρ' Ἑλλάς, ἐθνὼν τροφός,
ἐξ ἧς ἐκπέμπεται τὸ φῶς.

Κι' εἶδεν ὁ κόσμος ἐκπλαγεῖς
τὰ σχέδια τὰ γόνιμα,
τὴν ἀναγέννησιν τῆς γῆς,
σθένος, ψυχὴν καὶ φρόνημα,
κι' ἡ δρᾶσις τοῦ Συντάγματος ἐφάνη πρῶτα πρῶτα
'στὴν ταχυπτέρων ποδαριῶν τὸν ἄφθονον ἰδῶτα.

Ποῦ νὰ σοῦ 'πῶ, Βασίλισσα, γιὰ πάπαις καὶ χηνόπουλα,
ποῦ τρώγαν τάρχοντόπουλα!...
Ἡ φήμη θὰ τὰ 'σάλπισε βεβαίως κι' ὡς εἶδῶ
καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ σοῦ τὰ τραγουδῶ.

Κι' ὁ τῶν Ρωμηῶν Σαλισθοῦρος,
ὁ Κορδονάτος Θεωδωρῆς,
αὐτὸς ὁ Μεγαλόσταυρος, αὐτὸς ὁ μέγας γέρον,
ὁ στήθος ροδοστόλιστον 'στους δρόμους περιφέρων,

ἀφοῦ κατεπολέμησε
τὸν πόλεμον τὸν τρίτον,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐγέμισε
δι' ἀγαθῶν ἀρρήτων,

εἶπε τοῦ Ράλλη λυγιστὸς: «τῆς δάφνης τῆς ἐχόρτασα
καὶ τρίτη νίκη γιῶρτασα,
πάει καὶ αὐτὸς ὁ πόλεμος, πάει καὶ τοῦτ' ἡ φέστα,
κι' ἀπ' ὅσαις δάφναις ἄφησα δρέψε καὶ σὺ τὰ ρέστα».

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἐπέπαξε τὸ τοῦ πολέμου κράνος,
κι' ἦλθεν ὁ Ράλλης ἐπειτα, ξανθὸς ρεπουμπλικάνος,
νὰ φέρ' εἰρήνην ἐνδοξὴν καὶ νὰ πληρώσῃ χρέη,
καὶ τοῦπαν ὅλ' οἱ φρόνιμοι κι' ὅλ' οἱ νοικοκυραῖοι:
«ἔλα μὲ μόνον τὸν σκεπὸν
νὰ σώσῃς ἐξ ἀνατροπῶν
τῶν φῶτων τὴν ἐστίαν
κι' αὐτὴν τὴν Δυναστείαν».

Κι' ὁ ριζοσπάστης ὁ θαρὺς
μὲ γλώσσαν ὥσπερ ξίφος
προσέλαβε περιχαρὴς
γλυκὴ καὶ πρῶτον ὕψος,
κι' ἀθροίζων τὰ συντρίμματα τῆς ταπισσκαλίδας
πρὸς τοὺς φιλάτους ἔλεγε μεστός ἐξ εὐρωστίας:
«ἂν αἷμα τρέχῃ κόκκινον καὶ 'στὰς 'δικὰς μου φλέβας
τὸ θυσιάζω προθύμως ὑπὲρ τῆς Δυναστείας».

Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, προμάμη Βασιλέων,
ποῦ συμπληρῶνεις σήμερα χρυσοῦν Ἰαβιλαῖον.
Δέξου κι' ἐμοῦ τοῦ πλάνητος καὶ ἀλλοῦ Φασουλῆ
προσφώνησιν ἀστείαν,
πλὴν εὐτυχῶς, ποῦ κίνδυνος κανεὶς δὲν ἀπειλεῖ
τὴν δρῶσαν Δυναστείαν,
ἀλλῶς ποῖον γεγονός ἐκ τῶν τραγικωτέρων,
τὰς φρένας παραφέρων,

νά βλέπης αίμα Ράλλειον καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν
νά τρέχῃ κρουνηδόν.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, γρηῃ περικαλλής,
ἐσὺ καταρεζίλεψες τοὺς ἄνδρας Βασιλεῖς.
Χαῖρε, ποῦ δὲν σ' ἐτρόμαξε κατακλυσμός καὶ μπόρα
πολιτικῆς γαλιάνδρας,
κί' ἂν ἄλλοτε, Βασίλισσα, 'βασίλευε Δεβώρα
γιατὶ δὲν ἦτον ἄνδρας,
ἀλλ' ἴσως λένε μιὰ φορὰ,
πρωτο-Βασίλισσα κυρά,
πῶς ἐπειδὴ ποδόγυρος κατὰλληλος δὲν ἦτον
ἀρτενικός 'βασίλευε πρὸς αἶσχος τῶν Χαρίτων.

Χαῖρε, Βασίλισσα χρυσῇ,
καὶ κατακαμαρώσου,
καὶ παρελαύνουν κολοσσοὶ
τρικρότων ἀπ' ἐμπρός σου.

Τὶ μεγαλεῖον σοῦ γελά
τῶν Παλατιῶν τοὺς θόλους,
ἀνέβα, κάθισε 'ψηλὰ,
κί' ἐπιθεώρει στόλους.

Ὅποιος πλοῦτος ἐκθαμβοῖ!
τί σὶκ, τί σουχρέδες! . . .
τί πλῆθος γύρω σου βομβεῖ,
τί Λόρδοι, τί Μυλλαῖδες!

Ὅπου κί' ἂν πᾶς κί' ὅπου σταθῇς
τί κῶμοι, τί θαλίαι,
καὶ ζήτωσαν βοᾶ καθεὶς
τοιαῦται Βασιλεῖαι.

Ὅμοβροντίας ἄκουσε καὶ γδούπους πυροβόλων,
ποῦ φρικτῶς περίτρομον καὶ φεύγει κάθε κῆτος,
ὅμως ἐπιθεώρησε καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν στόλον,
ὅπου κατεβομβάρδισε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως,
κί' ἐβλεπαν φῶς πυρσῶν
τὰ βάρη θαλασσῶν,
κί' ἀνοίγων νέον δρόμον
λαμπράς ἐνίκαι νίκας,
κί' ἐνέσπειρε τὸν τρόπον
εἰς ἀχυραποθήκας.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, ποῦ κουτουλάς με τᾶστρα,
μὰ 'δὲς καὶ τῆς ἀρμάδες,
ὅπου κατεβομβάρδιζαν τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα
ὁρὸ μῆνες κί' ἐβδομάδες,
καὶ μπᾶμ ἐδῶ, καὶ μπᾶμ ἐκεῖ
τρομακτικαῖς ὀβίδες,
ποῦ τῆς φυγῆς οἱ πανικοὶ
πιάσαν καὶ τῆς μαρίδες,
καὶ διόλου δὲν ἐντρέποντο
κί' ὀλοταχῶς ἐτρέποντο
πρὸς ἄτακτον φυγὴν
κί' ἐξήρχοντο στὴν γῆν,
κί' ἂν δὲν ἐφύσα ζέφυρος, καὶ πότε τραμουντάνα,
ὁ διάβολος θὰ σήκωνε τῆς Πρέβεζας τὴν μάinna.

Βοήθησέ μας, Βασιλὶς, εἰρήνην νὰ τελειώσῃ,
κατάφερε τὸν Πατισᾶχ τὴν Κρήτην νὰ μᾶς δώσῃ,

Τυπογραφεῖον Χ 1 ὦ τ η, νέος παντοῦ ρυθμός — Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός

λυπήσου τοὺς πολεμιστὰς τοὺς πρωτοφουκαράδες
καὶ πὲς τοῦ φίλου τοῦ Χαμίτ νὰ μὴ ζητῇ παράδει,
γιατὶ φοβοῦμαι μὴ γενῇ 'στὸ κράτος τῆς ἀνδρείας
Ἰωβιλαῖον δεύτερον κί' ἄλλης μουφλουζαρίας.

Ἐλέησε, Βασίλισσα, τὸν τόπο τὸν μουφλούζην
καὶ γῆς μὴν πάθῃ μείωσιν,
καὶ τὸν Χαμίτ παραίτησε μονάχος του νὰ σκούζῃ
γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν.
Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, κί' ἐπάκουσον κί' ἐμὲ
λάμψε μὲ τὴν ἀνταύγειαν δεκάξην Πανσεληνῶν,
καὶ λύτρωσ' ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ προσεχούς λιμοῦ
τοὺς Ἀγγλοφίλους τοὺς Ρωμηούς, τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὶν 'στῆς Εὐρώπης πούληθουν τὸ νέο τὸ παζάρι
γιὰ παληομπακαλιάρει.

Γιὰ 'δὲς, Αὐτοκρατορίσσα, πῶς στέκω 'μπρός σου σὺ
κί' ἂν 'δόξασες τὸν Θρόνο σου, κί' ἂν 'τίμησες τὴν γένει
κάνε κί' αὐτὸ τὸ ψυχικὸ γιὰ τὴν γνωστὴ μουφλούζην
καὶ Θεὸς 'σχωρέσει τρεῖς φοραῖς ὅλα τὰ πεθαμένα σου.

Σ ἐ ρ ἔκαμες τὸν Ἐγερτον, τὸν φῖνο διπλωμάτην,
κί' ἀντήμειψες τοὺς κόπους του, ποῦ δὲν ἐβγήκαν φρούα
ὅμως κί' ἐγὼ, Βασίλισσα, 'στῶν Ἀγγλῶν τὸ γενέτι
Σ ἐ ρ ὀνομάζω τὸν Σκουζέ, δις Σ ἐ ρ καὶ τὸν Σκουζοῦ
κί' ὅλους τοὺς ριζοσπάστας
τῆς τελευταίας πάστας,
ποῦ τύφλα νάχῃ 'μπρός σ' αὐτοὺς κί' ὁ μέγας Λαδουῖ
θὰ τοὺς βκπίσω Σ ἐ ρ,
καὶ μὲ ντορβᾶ θὰ περπατῶ 'στὸ Κεντρικὸ τριγύρω
καὶ τᾶντερά μου σέρνωντάς τὸ Σ ἐ ρ θὰ τοὺς σερβίρω.

Χαῖρε, μὰ σ' ἔερ Βασίλισσα, ποῦ τέτοιο γῆρας εἶδες,
χαῖρε σοῦ λένε καὶ Ρωμηαῖς, ποῦ κάνουν τῆς Ἀγγλίας
Καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ πατρίς σ' ἐτίμησ' ἐξαιρέτως
καὶ μ' ἐστείλ' ἐν στολῇ.,
σὲ χαιρετᾶ, Παντάνασσα, κί' ὁ Σ ἐ ρ ὁ Περικλῆτι
κί' ἡ Λαϊδὴ Φασουλῇ.

Χαῖρε, μαμμίτσα λατρευτῇ, κί' ἐλέησε τὸν κλαίοντα...
ἤθελε κί' ὁ Διάδοχος νάλθῃ νὰ πῇ τὰ δέοντα,
πλὴν κατ' αὐτὰς περὶ πολλὰ περίλυπος τυρβάξει
καὶ μέσῃ 'στὰ Στρατόπεδα μονάχος του ρεμβάζει,
κί' ἐκεῖ τὸ ξίφος καμπυλῶν
ὕφος κρατεῖ σιωπηλόν,
καὶ στέκει φύλαξ ἀπειλῶν
πῶς δὲν θὰ πέσῃ 'στὸν πηλόν
ἡ δόξα τῶν Θεριοκυλῶν.
Χαῖρε, Παντοκράτορίσσα,
ποῦ τόσην σ' ἐξιστόρησα
Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν
μὲ μάγον ρητορείαν.

Φιλῶ τὴν χεῖρα τὴν σεπτὴν τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίδος,
σὲ χαιρετῶ, σὲ προσκυνῶ, καὶ ξαναπέφτω χάμω,
κί' ἐνῶ σκορπᾶς παρὰ σῆμα τῆς ἐπιγονατίδος
δῶσε, Βασίλισσα, κί' ἐμᾶς ὁρὸ τρεῖς τσουράπαις ἅμω.

Ὁ Γεωργῆς ὁ Ξανθόπουλος, πιανίστας ἐκ τῶν πρώτων
καὶ καλλιτέχνης πλούσιος εἰς οἶστρον μουσικόν,
Μᾶρος ἔγραψε Σολένσκειον μὲ πάσαγον, μὲ κρότον,
καὶ μέλος ἀρετμάνιον καὶ δὴ πολεμικόν.
Καὶ τώρα ποῦ τὰ στήθη μᾶς ἡ θλίψις τὰ πιέζει
καθεὶς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτὸ τὸ Μᾶρος ἄς παίξῃ.